

BİR

Buraya kimse tesadüfen gelmezdi. Çünkü burası dünyanın sonuydu; Şili'nin, Büyük Okyanus'un soğuk sularına dantel gibi uzanan en güney ucuydu.

Bu topraklarda her şey öylesine güç, öylesine kederli ve rüzgârla öylesine hırpalanmıştı ki, taşlar bile acı çekerdi sanki. Yine de, çölden ve denizden hemen önce, gri duvarlı dar bir yapı yükselirdi yerden: Poloverdo'ların çiftliği.

Oraya ulaşmayı başaran yolcular, bir barınak bulduklarına şaşırıp kalırlardı. Yolun sonuna kadar yürür ve bir gecelik konukseverlik için çalarlardı kapıyı. Bu kişi genelde bir bilim insanı olurdu; çakıl dolu kutusuyla gezen bir yer-bilimci ya da karanlık gecenin izini süren bir gökbilimci. Kimi zaman da bir şair. Bazen de başını sokacak yer arayışında bir maceraperest.

Her ziyaret, seyrekliğinden ötürü bir olay olurdu. Ba-

yan Poloverdo, titrete elleriyle çatlak bir testiden içki doludur, kocasıysa sırf hödükçlük etmiş olmamak için, gelen yabancıyla iki kelime konuşmaya zorlardı kendini. Yine de hödüğün tekiydi ya, neyse. Karısı desen, şarabı bardağın dışına dökerdi. Tam kapanmayan pencerelerin altından rüzgâr öyle bir eserdi ki, kurtların uluduğunu sanırdınız.

Yolcu yoluna gittiğinde ise karıkoca, yabancıdan arından kapılarını kapar ve rahatlayarak iç çekerlerdi. Bu ıssız fundalıkta, taşın toprağın ve şiddetin ortasında, yalnızlıklarına kaldıkları yerden devam ederlerdi.

Poloverdo çiftinin bir çocukları vardı. Özel bir aşktan değil, yatak rutinlerinden doğmuş bir oğlan. O da, bu topraklardaki diğer her şey gibi yetişiyor, yani pek de iyi yetişmiyordu. Günlerini yılanların peşinde koşarak geçiriyordu. Tırnaklarının içi toprakla doluydu; rüzgârın tokadını yemekten kepçeleşmiş kulakları, kuru ve sarı bir teni, birer kayatuzu parçası gibi bembeyaz dişleri vardı; adı Paolo'ydu. Paolo Poloverdo.

Ocak ayının sıcak bir gününde, adamın yoldan gelişini gören de o olmuştu, koşup anne ve babasına bir yabancıdan yaklaşmakta olduğunu haber veren de. Ne var ki, bu kez gelen ne bir yerbilimciydi, ne bir gezgin, ne de bir şair... Gelen, Angel Allegria'ydı. Bir serseri, bir dolandırıcı, bir katil. Diğerleri gibi o da, dünyanın bir ucundaki bu eve tesadüfen gelmiyordu.

Bayan Poloverdo testi çıkarı. Angel Allegria'yla göz göze geldi. Bir yumruk darbesiyle çukuruna gömülmüş gibi duran, vahşi bir kötülüğün okunduğu küçücük gözlerdi

bunlar. Bayan Poloverdo, her zamankinden çok titredi bu kez. Serserinin karşısındaki bankta oturan kocası sordu:

“Burada uzun süre kalacak mısınız?”

“Evet,” diye yanıtladı diğeri.

Dudaklarını şarapla ıslattı.

Dışarıda, denizden yağmur yüklü bulutlar yükseliyordu. Paolo evden uzaklaşmıştı. Yüzünü göğşe çevirmiş, ağzını açmış, damlaların düşmesini bekliyordu. Bu topraklardaki diğer yaratıklar gibiydi o da; her an susamış, içgüdüleriyle hareket eden, doymak bilmez. Evden gelip geçen şairler, onu bir kayaya ekilmiş, çiçek vermemeye mahkûm bir tohumu benzetirlerdi. Paolo, insanlığın sürçen dilydi, basit bir mırıltıydı yalnızca.

İlk damlalar yerin tozuna ve Paolo'nun diline çarparken, Angel Allegria bıçağını çekti; önce adamın, sonra da kadının gırtlığına sapladı. Masada kan ve şarap, ahşabın derin yarıklarını sonsuza dek kırmızıya boyamak üzere birbirine karıştı.

Bu, Angel'in işlediği ilk cinayet değildi. Geldiği yerde ölüm, geçer akçenin ta kendisiydi. Borçlara, ayyaşların kavgalarına, kadınların aldatmalarına, komşuların ihanetlerine ya da eğlenceden yoksun bir günün tekdüzeliğine son verirdi. Bu kez de, iki haftalık bir başboşluğa son veriyordu. Angel dışarıda uyumaktan, her sabah biraz daha güneye kaçmaktan yorulmuştu. Bu evin, çölden ve denizden önceki son ev olduğunu duyup, aranan bir adam için harika bir sığınak olduğuna karar vermişti: Uyumak istediği yer burasıydı.

Küçük Paolo, iliklerine kadar ıslanmış bir halde geri

döndüğünde, anne ve babasını yere serilmiş buldu; olup biteni hemen anladı. Angel, elinde bıçağıyla onu bekliyordu.

“Gel buraya,” dedi çocuğa.

Paolo kıpırdamadı. Gözlerini bıçağın ıslak ağzına, onu sımsıkı tutan ele, titremeyen kola dikmişti. Sirkte trapezci-ler havada takla atmadan önce trampetler nasıl çalınıyorsa, yağmur da sacdan çatıyı öyle dövüyordu.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Angel.

“Bilmiyorum.”

“Çorba yapmayı biliyor musun?”

Adam bıçağının sapını ne kadar sıkarsa sıkınsın, bir türlü karar veremiyordu. Çocuk çok küçüktü, çok pisti, çok ıslaktı; oracıkta, hemen önünde duruyordu ama Angel kendini, onun hayatına son verirken hayal edemiyordu bir türlü. Beklenmedik şekilde şahlanan vicdanı, belki de biraz merhamet, kolunu kıpırdatmasına izin vermiyordu.

“Hiç çocuk öldürmedim,” dedi.

“Ben de,” diye yanıtladı Paolo.

Bu cevap Angel’i gülümsetmişti.

“Çorba yapmayı biliyor musun, bilmiyor musun?”

“Biliyorum galiba.”

“O zaman git, bana bir çorba yap.”

Angel bıçağını kaldırdı. Bu çocuğu kayırırken, içi bir şekilde rahattı. Onu öldürmek zorunda olmadığını düşünüyordu. Ufaklık onun burada uyumasına engel olmazdı; üstelik kuyudan su çekmeye kendi gideceğine onu gönderirdi; böylesi çok daha rahattı.

Paolo evin diğer ucuna yürüdü; annesinin az miktarda

azığı sakladığı karanlık depoya daldı ve oradan birkaç patates, bir sap pırasa, şalgam ve bir parça kurutulmuş domuz yağıyla çıktı. Daha önce hiç çorba yapmamış olsa da, nasıl yapıldığını biliyordu. Annesini defalarca izlemişti, hepsi aklıdaydı. Ateşi yakmak içinse, babasının yaptıklarını taklit etmesi yeterliydi. Kolaydı.

Çorba piştiğinde, Angel Allegria’ya döndü yüzünü.

“Servis et,” dedi katil.

Paolo bir koşu gidip babasının demir çanaklarından en büyük olanı aldı ve masaya, kan ve şarap lekesinin uzağına bir yere koydu. Çanağı çorba ile doldurdu.

“Benimle birlikte sen de ye,” diye buyurdu Angel.

Paolo gidip bir çanak daha getirdi. En küçük, en ezik büzük olanı; kendisinininkini. Onu da doldurduktan sonra, çorbasını höpürdeterek içmekte olan adamın karşısındaki banka yerleşti. Yağmur durmuştu. Şöminede çıtırdayan ateş sayesinde, evin içi soğuk değildi. Pencerenin dışında gece iniyor; havada asılı siyah bir deniz gibi, her an evin üzerine boşalıp beraberinde tüm dünyayı boğacakmışçasına tehditkâr bir karanlık ilerliyordu. Paolo bir mum yaktı.

“Yesene,” dedi Angel.

Çorba güzel kokuyordu. Çocuğun bakışları, yerde yatan kıpırtısız bedenlerden kopamıyordu bir türlü. Çanağı elleriyle kavradı ama ağzına götüremiyordu. Katil de dönüp iki cesede baktı.

“İştahımı kesen şey bu mu?”

Paolo başını evet anlamında salladı. Bunun üzerine Angel Allegria iç geçirerek banktan kalktı.

“Pekâlâ.”

Arkadaki depoya gidip bir kürek buldu.

“Gel,” dedi. “Bana ışık tutman lazım.”

Paolo gaz lambasını aldı, yaktı ve adamla birlikte geceye daldı. Adamın, taşların üstünde iki bedeni sürüklediğini gördü.

“Toprak sert,” diye uyardı Paolo.

Söz hafif kalıyordu. İki ölü bedene ancak yetecek bir çukuru kazmak için bile iki saat gerekmişti. Kürek kayalara ve köklere çarpıyordu. Sapı Angel’in ellerini yakıyordu. Sonunda cesetleri çukura yerleştirmeyi başardı; çukuru yeniden doldurdu, toprağı bir tümsek oluşturacak şekilde yığıdı ve gayri ihtiyari bir hareketle alnını sildi: Denizden esen rüzgâr tenini ânında kurutuyordu, terleyememişti bile.

“Şimdi memnun musun?” diye sordu ufaklığa.

Gaz lambasını yüzünün hizasına kadar kaldırmış olan Paolo, mezara bakıyordu. Kısacık bir an o toprağın altına saklanmayı, orada uyumayı istedi; ama buna hakkı olmadığını biliyordu, çünkü henüz ölmemişti. Şunun ayırında çoktan varmıştı: Bu dünyada, bu kayıp topraklarda, yalnızca ölülerin dinlenmeye hakkı vardı. Hayatta olanlarsa, var olmaya tahammül etmek için dişlerini sıkmak zorundaydılar. Angel’in Paolo’ya verdiği armağan buydu: Bir hayat. Ama hangi hayat?

“Gel hadi!” dedi adam. “Görecek bir şey kalmadı; çorba da soğudu zaten.”

iki

Angel Allegria, Talcahuano, Temuco ve Puerto Natales’teki polislerce aranıyordu. Bu üç şehirde de yaşlıları soymuş, gençleri dolandırmış ve direnmeye kalkışanları öldürmüştü. Öldürdüğü insanların yüzleri yoktu onun için; kendisinin de aynaya bakmaya hiç fırsatı olmamıştı. Onun dünyası siluetlerle, sinek bulutlarını dağıtır gibi kovalamaya çalıştığı tehditkâr gölgelerle kaynıyordu.

Küçükken babasının ölümüne şahit olmuştu. Annesini ise pek tanımamıştı. Hayatta kalabilmek için çok erken yaşta başının çaresine bakmaya başlamış; sokağın, kaldırımların ve sefaletin kanununa uymayı öğrenmişti.

Bıçağından ve fiziksel gücünden başka bir şeyi olmamıştı hiç; çaldığı paralar parmaklarının arasından sular seller gibi akıp gitmişti. Bir ya da iki kez, bir kadına âşık olduğunu sanmış, bu bile öfkeli mizacını yumuşatamamıştı. Bu